

# РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 28511

гр. София, 21.02.2024 г.

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разглежда докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110136306 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 129, ал. 3, вр. чл. 130 ГПК.

Образувано е по искова молба на Н. Н. А., с която срещу Прокуратурата на РБ са предявени искиове по чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди в размер на сумата от общо 3000 лева, а съобразно уточняващата исковите молба, постъпила на 08.02.2024 г. ищецът претендира осъждане на ответника за следните суми:

- Сумата 1500 лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди поради това, че е бил несправедливо осъден с влязла в сила присъда, с която му е наложено наказание доживотен затвор без замяна поради бездействие на служители на ответника;
- Сумата 1500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди поради бездействието на ответника и непривличане към наказателна отговорност на трето за спора лице (А. С. С.), като не му е е повдигнал обвинения за извършени от последния престъпления по чл. 290, ал. 1 НК (лъжесвидетелстване) и по чл. 339, ал. 1 НК (незаконно държане на боеприпаси).

В исковата молба и уточняващата я молба ищецът е посочил, че неимуществените вреди за него са възникнали в следствие на това, че е бил несправедливо осъден с влязла в сила присъда на доживотен затвор, както и заради това, че срещу друго лице А. С. С. не са били образувани досъдебни производства и същият не е бил привлечен към наказателна отговорност за извършени престъпления по чл. 290, ал. 1 НК и чл. 339, ал. 1 НК. В исковата молба неправомерното поведение на ответника не е описано, ищецът не е изложил твърдения за допуснати от лица, на които ответникът е възложил работа, нарушения или неизпълнени правомощия на разследващите органи. В тази връзка на ищеца чрез неговия процесуален представител е предоставена възможност да изложи твърдения относно осъществяването на фактическия състав на непозволеното увреждане, като са дадени подробни указания, насочени към отстраняване на нередовностите на исковата молба с цел да бъде извършена преценка дали съдът е сезиран с допустими за разглеждане искиове. Към постановяване на настоящото разпореждане това не е сторено, с оглед което и исковата молба подлежи на връщане.

В конкретния случай от изложението в исковата молба, както и от твърденията на ищеца в уточняващите я молби, с оглед заявените до съда искания, не може да се направи извод, че въобще е налице възможност страната да изложи такива твърдения, които да създадат у съда убеждение, че е допустимо да разгледа претенциите за

обезщетяване на ищеца за възникнали за него неимуществени вреди. Съображенията на съда за този извод са следните:

По отношение на иска за обезщетяване на ищеца за вредите, които последният твърди да е изтърпял от несправедливото му осъждане, съставът на първоинстанционния съд приема, че с този иск ищецът се домогва гражданският съд да извърши ревизия на дейността на разследващите и правораздавателните органи по наказателно производство, приключило с влязла в сила осъдителна присъда, с която на ищеца е наложено наказание, което последният изтърпява. Доколкото съгласно разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК несправедливостта на наложеното наказание е основание за касационно обжалване, което може да бъде релевирано в рамките на висшето наказателно производство, то и същото не е допустимо да бъде разглеждано като основание на предявен граждански иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Следва също така да се посочи, че не е допустимо в производство по граждански иск, предявен на деликтно основание, гражданският съд да извършва преценка на обстоятелствата, на които в случая ищецът основава този си иск. Следователно и в тази част на основание чл. 130 ГПК исковата молба подлежи на връщане.

По отношение на другия предявен иск, съдът намира, че от изложените от страна на ищеца твърдения, не може да се направи извод, че искът се предявява с цел ищецът да получи защита на конкретно свое субективно право, което да е пряко накърнено от бездействието на ответника. Изложени са твърдения, че ответникът, чрез своите служители не е направил необходимото, за да бъде привлечено трето лице (А. С. С.) към наказателна отговорност за престъпления, по които ищецът няма и не би могъл да има качеството на пострадад. Съдът държи сметка, че престъплението по чл. 290, ал. 1 НК е престъпление против правосъдието. С това престъпление се засягат обществени отношения, свързани с правилното осъществяване на правораздавателната дейност, а не честта, достоинството или други конкретни субективни права на гражданите, защитими от правния ред, като дори да има претърпени някакви вреди от такова деяние, каквото се твърди да е осъществено от лицето С. и каквото в рамките на настоящото производство гражданският съд не би могъл да изследва, то такива вреди не биха били пряк и непосредствен резултат от деянието по чл. 290 ал. 1 НК, съответно евентуално бездействие на разследващите не би могло пряко и закономерно да рефлектира в правната сфера на ищеца. За този елемент на фактическия състав на непозволеното увреждане (наличието на причинна връзка между вредите и неконкретизираното неправомерно поведение на ответника) от страна на ищеца не са изложени твърдения. Ето защо и не може да се приеме, че съдът е сезиран с редовна искова молба и в тази част, доколкото липсват изложени конкретни, логични и последователни твърдения относно фактическия състав на непозволеното увреждане. Последното не би позволило на ответника да осъществи правото си на защита в производството, доколкото не е ясно във връзка с кое неправомерно поведение от него се търси гражданска отговорност за възникнали за ищеца неимуществени вреди от това, че обвинение за престъпление против правосъдието не е повдигнато на трето лице.

Аналогични съображения следва да бъдат изложени и във връзка с твърденията на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди поради това, че ответникът не е повдигнал обвинение на А. С. С. за извършено престъпление по чл. 339, ал. 1 НК (за незаконно държане на боеприпаси). Това престъпление е такова на формално извършване, т.е. такова, от което не възникват конкретни вредни последици и от него няма пострадали лица. Ищецът не пояснява как евентуално непредприети от страна на служители на ответника действия, поради които третото лице С. не е било привлечено към наказателна отговорност за такова престъпление, обуславят възникване на конкретни подлежащи на обезщетение неимуществени вреди за него. Следователно и в тази част исковата молба също следва да бъде върната.

Така мотивиран и на основание чл. 129, ал. 3, вр. чл. 130 ГПК, съдът

## **РАЗПОРЕДИ:**

**ВРЪЩА** искова молба, вх. № 185596/29.06.2023 г. уточнена с молби, вх. № 344848/30.11.2023 и вх. № 41675/08.02.2024 г., подадена от Н. Н. А., ЕГН \*\*\*\*\*, с която срещу Прокуратурата на Република България са предявени иски по чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата 1500 лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди поради това, че е бил несправедливо осъден с влязла в сила присъда, с която му е наложено наказание доживотен затвор без замяна поради бездействие на служители на ответника, както и за сумата 1500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди поради бездействието на ответника и неprivличане към наказателна отговорност на трето лице (А. С. С.), на което не са били повдигнати обвинения за извършени престъпления по чл. 290, ал. 1 НК и по чл. 339, ал. 1 НК.

Разпорезждането подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с частна жалба в едноседмичен срок от връчване на препис на ищеца чрез адв. В. В. на служебния адрес на адвоката.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_